

VLADIMÍR VAŠÍČEK

základní životopisné údaje

29.září 1919 se narodil v Mistříně u Kyjova, většinu života pak žil a celé dílo vytvořil ve Svatobořicích, druhé části později spojené obce, kde **29.srpna 2003** umírá

Pocházel z maloroľnické rodiny jako nejstarší ze 3 bratrů (rodiče František a Justina, bratři Jaroslav a František).

1935 – 1938 Vyučil se v dekoratérské dílně Antonína Sychry v Kyjově, kde se setkává s chrámovou malbou, stejně jako mnohokrát v životě i později . Seznamuje se zde také se známým secesním malířem Jano Köhlerem.

1938 – 1939 Zaměstnán v reklamní a dekoratérské dílně ve Zlíně, první kontakt se soudobým českým uměním (Zlínské salony).

1939 – 1940 Nucené nasazení v Říši, později vyreklamován a zaměstnán ve Zlíně, v červnu přijat na zlínskou Školu umění.

1940 – 1944 Absolvoval Školu umění, založenou firmou Baťa, která měla zvláštní postavení svojí koncepcí i tím, že při uzavřených vysokých školách neoficiálně suplovala uměleckou akademii. Mezi pedagogy architekti Kadlec, Gahura, Fuchs a Bouček, výtvarníci Makovský, Wiesner, Gajdoš, Hroch a Milén, ke spolužákům patřili V.Chad, Č.Kafka, M.Šimorda, J.Rajlich a další budoucí přední čeští výtvarníci.

1944 – 1945 Zaměstnán v projekčních kancelářích Baťových závodů, které vedl architekt Karfík, jako asistent arch. Drofy.

1945 – 1948 Studoval pražskou Akademii, zpočátku v atelieru V.Nechleby, později u J.Želibského. Zde navázal řadu celoživotních přátelství (mimo jiných s R.Fremundem, M.Tichým, L.Čepelákem, V.Vaculkou, L.Dydkem, K. Vysušilem). Zásadní událostí pro další život i tvorbu byl v r. 1947 sňatek s Boženou Žďárskou.

1949 Absolutorium Akademie. Změna politické atmosféry rozhodla o trvalém usazení ve Svatobořicích. První výstava v Kyjově, vstup do brněnského SVU Aleš. Narození syna Vladimíra (1949 – později snacha Eva a vnuci Bořek a Gita)

1950 – 1955 Moderní umění i jeho nositelé vytlačeni do ústraní. Zato však období nových kontaktů a jejich utužování s řadou výtvarníků i s dalšími již působícími i nastupujícími osobnostmi z jiných oborů, zejména literatury, kunsthistorie, architektury apod. Již od r. 1951 postupné formování skupiny pěti moravských malířů (B.Matal, J.Kubíček, V.Vaculka, M.Tichý, V.Vašíček), jejíž podíl na udržení kontextu s domácími předválečnými proudy i se soudobým světem a tím i na základech dalšího vývoje moderního umění obecně byl u nás, souběžně s aktivitami generačních druhů jinde, zásadní. Aktivní, i když neplánovaná spoluúčast na mnohem pozdějších politických změnách u nás byla i v případě moderního výtvarného umění nepochybná.

1955 Samostatná výstava v neoficiálních prostorách brněnského Výzkumného ústavu architektury, kde byl následován dalšími nositeli moderního výtvarného názoru.

1956 Již v březnu tohoto roku uspořádal s V.Vaculkou, B.Matalem, M.Tichým, I.Vaculkovou a R.Fremundem v chirurgickém pavilonu nemocnici v Kyjově výstavu, která byla v té době zřejmě prvním kolektivním veřejným vystoupením svého druhu u nás vůbec.

Narození syna Stanislava (1956 – později snacha Hana a vnuci Zuzana a Libor).

1957 Tento důležitý rok zahájil Vladimír Vašíček lednovou samostatnou výstavou v brněnském Domě umění a to za značného zájmu veřejnosti. S B.Matalem, J.Kubíčkem a V.Vaculkou (již bez M.Tichého) jej pak uzavřeli v Praze v Galerii mladých (U Řečických) pod názvem Výstava čtyř moravských výtvarníků – tvořili základ Brněnské skupiny (1957). V souvislosti s ní se v hlavním městě přidaly další tvůrčí i osobní vztahy.

1958 Spoluúčast na historicky závažné výstavě současného českého umění V Domě umění města Brna.

1959 – 1960 Vytváří své první abstraktní obrazy, začátek celoživotní spolupráce s hodoninskou galerií, kde podnítl přehlídky moderního umění z regionu (1965, 1967 a 1969).

1959 – 1973 Důležité studijní cesty do zahraničí : 1959 (Moskva, Leningrad), 1960 (Rakousko – setkání s O.Kokoschkou a G.Manzú), 1962 a 1964 (Polsko – Lodž, Varšava, Gdaňsk), 1965 a 1967 (Francie- Paříž, Toulouse, Normandie), 1968 a 1970 (Švýcarsko při vlastních výstavách v St.Gallen a v Bienne).

1969 – 1973 Obesílá I. bienále malířství v Pistoii (1969) a přehlídky Collogo Argui tectes v Barceloně (1970, 1973).

V r. 1969 mu umírá otec, v r. 1970 matka, ztrácí nejbližšího přítele Richarda Fremunda.

70. – 80. léta S nástupem tzv. normalizace znovu nucen k ústupu do ústraní. Z nelehké ekonomické situace vypomáhaly zejména restaurátorské příležitosti při výmalbě i vybavení církevních staveb, zprostředkované jak Msgre. ThDr. J. Moštěkem, tak i dalšími. Tato doba umělecké nesvobody, umocněná ztrátou obou rodičů, nejbližšího přítele, stejně jako některých dalších, byla však obdobím dalšího utužování i nacházení mnoha uměleckých i lidských přátelství v dlouhé řadě významných osobností z mnoha oborů, ale také ztížení, zdaleka ne však zpřetrhání styků s jinými, kteří odešli za hranice a kteří pak patřili k významným představitelům našeho exilu.

Svatobořický atelier byl i v těchto letech nejen místem neutuchající malířské tvorby, ale také místem naprosté myšlenkové svobody, nesčetných setkání, podnětů i vysílaných nadějí.

V 70. letech výstav postupně ubývalo, i když úplně nepřestaly, ale už v 80. letech se uskutečnilo několik rozsáhlých Vašíčkových výstav, které na jedné straně signalizovaly, na straně druhé ze své podstaty samy byly u změny politického klimatu.

90. léta a roky poslední jsou spojeny s novou vlnou tvůrčí aktivity, jejichž výsledkům však zatím chybí tatáž publicita jako tvorbě předchozí a které čekají na pochopení i zhodnocení.

V r.1993 vychází ve Výtvarném centru Chagall Ostrava monografie (J.Maliva), výstavní činnost sice dosahuje na významná místa, ale není tak častá a to zejména z pohledu

možností doby. V.Vašíček jako zásadový individualista i antikonjunkturalista jakoby v povznesení nad také nepochybným převrácením mnohých skutečných hodnot i v nové době hledí si více malířské tvorby než vlastní medializace, i když se angažuje i v mnoha veřejných situacích - participuje např. při znovuotevření zlínské Školy umění v r. 1994 (jako spolupatron s T.Baťou).

V r. 1995 získává Cenu Masarykovy akademie umění, 1996 Cenu Františka Kupky a v r. 2002 Čestné občanství Kyjova, které jsou pro něj jistě potěšitelné, ale sám už se s neobvyklou fyzickou i myšlenkovou jadrností soustřeďuje na svá plátna a odmítá se zabývat myšlenkami ať už na zahraniční výstavy či na vydání větší knihy o svém díle, které vůbec nepovažuje za uzavřené a právě v něm spěchá.

Posledních několik let tvorby je nepochybně stejně přelomových jako někdejší přechod do abstraktního projevu, možná jde o období nejzávažnější. Výtvarná invence je přes jeho věk překvapivá, ale jakoby jeho dřívější výrazný kolorismus začal být překrýván složkou duchovní a filozofickou - jakoby pouhé malování, kterému zasvětil celý svůj život, bylo už málo. To lze však pochopit pouze při znalosti jeho života, základních souvislostí i celého díla.

29.8.2003

Vladimír Vašíček náhle umírá - zřetelně před řadou ještě existujících tvůrčích plánů, zato po 60 plodných letech u malířského stojanu a to doslova do posledního dne.